Farväl...

Farväl! — min barnasaga.
Du lilla, vackra saga
som rann upp en tidig vår,
när det begyndte daga
uti markens vissna hår.
Farväl — du vackert väfda,
du vårbestänkta saga,
du strålande — utlefda.

Arne.

Vedomsvisa.

Ännu en gång i mitt minne skimra,
skogssjö djupa, stilla och blå!
Låt mig, dröm, min drömstuga timra
åter högt på klinten grå!
Där vi skulle bo
i kärlek och tro.

Fjärran från jag nådde ditt svala
lummiga gömme, fagra tjärn.
Hörde blott ensligheten tala,
kände ljuft dess frid och värn.
Där vi skulle bo
och lyckan gro.

Aldrig som där jag målet anat,
tunga, hårda vandringens lön; —
Ack, dit jag ständigt fåfängs spanat!
Drömmen låg där lefvande skön.
I glimmande ro
där vi skulle bo.

Aldrig åter vi dalen funno,
skogssjön djupa, och klintens brant —
Stugans väggar till stoft förbrunno.
Allt var blott dröm, — ensamt?
Där vi skulle bo
i kärlek och tro. —

Gustaf Ullman.

Tillfället gör tjufven.

En engelsk juvelerare berättar i en tidskrift om sina erfarenheter af folks ärlighet. Han kittade säkert fast en briljant på glasskifvan till sin disk, så att det såg ut, som om den blifvit kvarglömd där, och så gjorde han under en tid sina iakttagelser. Af trehundra besökande syntes femtiotre ej observera stenen, och sextiosju påpekade för juveleraren att han glömt den.

De andra köparna däremot försökte ofta på det mest raffinerade sätt, att i hemlighet låta briljanten medfölja. Bland dessa personer voro damerna i flertal, många med klingande namn, mycket rika och stolta som drottningar. Inför min pröfvosten sjönko alla de principer, hvilkas existens jag dock måste förutsätta samman som ett korthus, säger juveleraren.

En mångårig kund, som annars knappt brukade kosta på mig en lätt böjning af sitt välfriserade hufvud, lade plötsligt sin väska på briljanten och började bli så meddelsam, som hon aldrig varit förr — naturligtvis blott med tanke på att afvända min uppmärksamhet. Den fina behandskade högra handen, som sedan tillsynes fattade efter väskan, ansträngde sig dock förgäfves att aflägsna min pröfvosten från skifvan.

Tricket med väskan försökte fyrtioåtta damer. Vida oftare opererades af såväl herrar som damer med en näsduk, som man "händelsevis" lade öfver stenen. Hoplagda handskar voro mindre anlitade som täckmantel för tjufgreppen, om man får säga så, då de icke tillräckligt skyddade de "arbetande" fingrarna för uppmärksamma blickar. Mera användes medhafda paket. Upprepade gånger återvände kunder, som vid första besöket icke hade ansett tillfället fördelaktigt för ett litet grepp efter den "kvarglömda" briljanten, till affären, köpte någon småsak, men visade vanligen genom en viss nervös oro hvad som var deras egentliga ändamål. Ibland kostade det mig och min personal den största ansträngning att dölja vår munterhet visavi dessa små tjufknep, som på de invigde med nödvändighet måste verka rätt lustigt.

Dessa mina iakttagelser visa, att vår moderne satiriker Bernhard Shaw icke har alldeles orätt, då han säger: Vi människor äro samtliga födda till tjufvar och bedragare. Om det trots detta tycks finnas så många hederliga människor, beror det enbart därpå, att en stor procentsats icke behöfver stjäla och bedraga, en ändå större låter gripa sig därvid, och blott få äro så dumma och oförsiktiga därvid, att de ge sysselsättning åt polisen, slutar den misantropiske juveleraren.

Kaffemissbruket hotar folkhälsan.

Inom medicinalstyrelsen i Sverige pågår för närvarande en omfattande utredning rörande kaffemissbruket inom landet. Styrelsen har till en början inhämtat yttranden från samtliga förste och extra provinsiallläkare samt flera stadsläkare, hvilka allmänt mycket grundligt behandlat denna fråga.

Allmänt framhålles, att kaffemissbruket numera antagit sådana former, att folkhälsan är i fara att undergräfvas. Det är i synnerhet arbetarna på landet och i städerna, torpare och småbrukare — med ett ord de mindre bemedlade kroppsarbetande klasserna, som fallit offer för kaffemissbruket. På en del orter är det vanligt, att arbetarna medföra kaffeflaskor på 2—3 liter till arbetsplatsen, hvilka tömmas till sista droppen under arbetsskiftet. Och det hör ingalunda till ovanligheten, att man dagligen förtär från 10 till 12 stora kaffekoppar! Det mest bedröfliga af allt är dock, att man nångensfädes gifver späda barn, ja snart sagdt de spädaste, som knappast äro mer än ett halft år gamla, kaffe. Af mångfaldiga mödrar anses detta till och med som den naturligaste sak i världen!

En af tjänsteläkarna relaterar följande fall, som belyser kaffemissbrukets vådor:

En yngre tjänarinna kom från sitt hem på landet i tjänst hos en familj i staden. Vid ankomsten dit var tjänarinnan blek och mager, men under tjänstetiden tilltog hon i hull och fick ett friskare utseende, sannolikt beroende på förbättrad kost. Så erhöll hon efter ett halft års tjänst några dagars ledighet för besök i sitt hem. Vid återkomsten därifrån insjuknade hon häftigt med diarré, kräkningar och någon feber, läge en eller annan vecka mest till sängs, samt var först efter flera veckor fullt återställd till hälsan. Någon annan orsak till sjukdomen än ett rent omåttligt kaffedrickande under de få dagarna af vistelsen i föräldrahemmet kunde ej påvisas.

Kan sålunda — tillägger tjänsteläkaren — ett ymnigt kaffedrickande under några få dagar åstadkomma en akut mag- och tarmkatarr af allvarlig natur, så måste gifvetvis antagas att ett länge fortsatt kaffemissbruk kan grundlägga ett motsvarande kroniskt lidande. Under sin praktik få läkarna också mycket ofta tillfälle att konstatera, hurusom omåttligt förtärande af kaffe ytterst är upphofvet till mag- och tarmsjukdomar, blodbrist, nervositet, ja till och med tuberkulos.

Man har vidare gjort den iakttagelsen, att det ena onda fått ersätta det andra, eller att nykterhetsvännerna i sin afsky för spriten låtit kaffet komma till heders i allt för hög grad. Icke så sällsynt är därför, att man bland nykterhetsfolket påträffar af kaffemissbruk lidande individer med dåliga magar och angripet nervsystem.

Hvilka åtgärder böra vidtagas för motarbetande af kaffemissbruket?

I tjänsteläkarnas yttranden framställas en rad af förslag i denna riktning. Det medel, som i främsta rummet bör komma till användning vid kaffemissbrukets bekämpande, anses allmänt vara ett intensivt upplysnings- och undervisningsarbete, särskildt i skolorna och hemmen. Här bör med kraft framhållas vådan af kaffemissbruket, såsom verkande olust till arbete, såsom orsak till sjukdomar genom minskad motståndskraft, särskildt mot tuberkulos, samt vållande landet stora ekonomiska förluster. Vidare böra föreskrifter utgifvas och i den vanliga 14-öres-almanackan bör en uppsats införas rörande denna sak. Läkarna böra, när tillfälle därtill gifves, framhålla kaffets skadliga verkningar, hvarvid skolläkarna ej böra sky någon möda i kampen mot kaffet.

Läkarna föreslå härjämte skolkökskurser och hushållningsskolor, där såväl flickor i giftasåldern som unga hustrur få lära sig laga en enkel, sund föda till billigt pris, inhämta kunskaper om olika födoämnens näringsvärde, lära sig att rätt handskas med och tillvarataga födoämnen samt upplysas om kaffets skadlighet.

Många läkare äro af den bestämda uppfattningen, att underlättandet af tillförseln af god mjölk skulle innebära ett absolut effektivt medel. I flera arbetshem på landsbygden existerar nämligen en konstant mjölknöd, i det de ej — "ens för pengar" — kunna få mjölk till rimligt pris, i synnerhet inom områden, där andelsmejerier finnas.

Ett par läkare föreslå förbud mot införsel af kaffe. Emellertid afstyrka andra läkare bestämdt en förbudslagstiftning beträffande kaffe. Det är en logisk följd att tvångslagstiftning mot bruket af kaffe skulle gifva upphof till en stegrad användning af ohälsosamma kaffesurrogat. Redan nu synes en viss lifaktighet i reklamen för kaffesurrogat göra sig gällande, tydligt vittnande om hvad man har att vänta i den vägen. Hur skulle för öfrigt ett lagstadgadt kaffeförbud kunna upprätthållas? Hvem skulle kontrollera bruket af kaffe i hemmen?

Från flera håll framhålles, att riksdagen af missriktad omsorg om arbetsklassen flera gånger nedsatt kaffetullen. Det är i stället af omsorg just om denna samhällsklass, som företrädesvis lider af kaffemissbrukets skadliga följder, som en afsevärdt förhöjd tull skulle vara en verksam åtgärd för att minska konsumtionen af ett njutningsmedel, som medför så stora faror för befolkningens hälsa. Kaffetullen i Sverige är för öfrigt betydligt lägre än hos de flesta andra europeiska stater, och så låg — tillägger en läkare — att man vore frestad att tro, att det vore Brasilien, som bestämt denna tullafgift i stället för den svenska riksdagen. Och dessutom är kaffet en vara, som lämpar sig synnerligen väl för s. k. finanstull. Skulle den höjda tullen verka därhän, att tullinkomsten på kaffe minskades, vore nationalvinsten desto större.

Många läkare beklaga, att en lämplig ersättningsdryck för kaffet ej finnes, på samma gång de anse, att en dylik dryck skulle i hög grad underlätta bekämpandet af kaffemissbruket. En af läkarna föreslår på tal härom, att svenska staten själf bör taga initiativet för att söka på experimentell väg åstadkomma en hälsosam, stimulerande folkdryck, som kunde framgångsrikt täfla med kaffet.

I några yttranden anmärkes, att kaffeförfalskningar torde förekomma i handeln. Som hjälp i åtgärderna mot kaffemissbruket borde anvisas statsbidrag till undersökningar af i handeln förekommande kaffesorter.

Bland de öfriga af läkarna föreslagna åtgärderna antecknas i korthet följande:

Genom lag böra barn under viss åldersgräns, exempelvis 15 år, förbjudas att förtära kaffe. Åtminstone bör förbud utfärdas mot servering af kaffe å offentliga lokaler åt barn. Vidare bör kaffet bannlysas från den dagliga utspisningen inom sanatorier, anstalter för sjuk- och fattigvård o. d. samt dess ersättande med andra lämpliga dryckor, såsom mjölk, buljong, bärsafter, läskedrycker m. m. Man borde äfven kunna förhindra, att kaffedriekning i kasärner, vid lägerplatser, på fäster, offentliga samkväm, å konditorier, kaféer samt restauranger missbrukas. Och slutligen bör man på effektivt sätt öfervaka och beifra kaffemissbruket inom statsunderstödda sjukkassor och dylika sammanslutningar, som ju äro ekonomiskt intresserade af lefnadssättet och hälsotillståndet hos medlemmarna.

Hvita mössan vunnen.

En sann episod från 70-talet, af **Henrik Wranér.**

Studentexamen var slut. Rektorn hade styf och stel underrättat de afgående att klockan 6 skulle de få veta, hur det gått. Så strömmade skaran ner för skolhustrappan ut på torget, där vänner och bekanta vankade af och an i stora flockar. Det var härligt väder och junisolen lekte så vackert på kyrkans förgyllda tornspira.

Men Ola Brösén smög sig genom folkhoparna och gick hem och satte sig på sitt lilla rum. Det var lägt med trasiga tapeter, inpyrdt med tobaksrök och hade en härlig utsikt åt en stengafvel. Han tog af sig fracken, som han i dag burit för första gången; han hade lånat den af en gammal garfvare, med hvars barn han läst i flera år mot en ersättning af 4 kr. i månaden för 2 lästimmar hvarje söckendag. Och såg tog han på sig en gammal linnerock med slitna armbågar, gick bort och öppnade garderobsdörren och tog fram ett paket. Dess innehåll var så lätt, men hur tungt och svårt hade det inte varit att vinna det.

Det var hans hvita mössa.

Hela klassen hade rekvirerat sådana, så fort skrifningarna lyckligen voro öfver, och vid ett par små kamratkalas hade de andra haft sina mössor med sig, tagit dem på inom väl reglade dörrar — se rektorn var en sådan spion! — och sjungit så tyst: "Sjung om studentens...!"

Men på dessa kalas hade Ola ej varit med. Klassens finaste yngling, borgmästarens son, hade redan i början haft kalas, och dit hade alla kamraterna varit bjudna utom Ola. Denne fick sedan höra, att han var för tarfligt klädd och alldeles utan sällskapsvana. Sedan bjödo ej häller de andra honom, och när så de kalas kommo, till hvilka det repartiserades, tänkte ingen på att anmoda honom att vara med. Och därför hade han ej ännu profvat sin mössa. Nu såg han på den; han visste att han var igenom, endast i matematik hade han underkännt, och han hade minst tre beromlig. Ett ögonblick höll han på att sätta den på hufvudet, men kom ihåg, att det ännu var för tidigt Så lades den åter in.

Han tände sin gamla sura pipa. Han var så trött, så trött. De sista nätternas arbete, då han suttit uppe och pluggat i sig regentlängder, hade gjort honom mer skada än gagn. Matt och eländig kände han sig. Och hans tankar gledo tillbaka till de gångna åren.

Han mindes sitt hem i Brösarp. Föräldrarna släpade och sleto dagarna igenom; hans enda syster hade i flera år legat sjuk. Aldrig hördes ett skratt i huset; det var som om alla gått i strumplästen. Och därför blef Ola liksom förkrympt invärtes: sluten, tyst, skygg och tafatt. Så hade han kommit ut i världen. Prosten tyckte han hade för stora gåfvor för att sluta som skomakare. Först till den lilla staden nära hemmet. Men om det än kändes svårt där med kostdagar hos flera af stadens familjer, där man gjorde naar af den fattige gossen i den korta buteljgröna värkenströjan, mycket värre blef det sedan vid det stora läroverket i länsstaden, där han i dag varit uppe i studentexamen. Han mindes så väl den dagen han begaf sig dit. Per Månsson skulle skjutsa honom, en säck med sängkläder och hans kista de sju milen — modern följde honom en half mil på väg. De gingo bakom vagnen: modern förmanande, han bedjande, båda gråtande. Nästa dag kom han fram. Den hos hvilken han skulle bo, var borta och lagade mat, så han fick stå i hennes port hela dagen och vakta sina tillhörigheter. Han hungrade och frös och kände sig så ensam och olycklig.

Andra dagen hade han gått ut i staden och sett sig om; då hade han begått en dårskap, som hans mor aldrig skulle förlåtit honom, men som var hans fagraste minne hittills. Han hade utom en ask med smör, en half aln rullesylta och ett fint bröd fått 2 kr. med sig af en kvinna i Brösarp. Och hälften af sin förmögenhet — en hel krona — offrade han då för att få höra Uppsalasångarna, som voro på väg till Paris.

Och skolan hade börjat med sitt slit och släp. Han hade blifvit flyttad öfver alla sina kamrater, satt "öfverst" i klassen och fick stryk af alla dem, han "hoppat öfver". Ingen umgicks med honom utom då det gällde att få hjälp med en svår punkt i öfversättningen eller få en stil rättad. Och då bad man honom ej om denna hjälp som en väntjänst, nej, man lofvade honom en "pupita" eller en "holländare" af dem, som gamla Kake-Johanna satt och sålde utanför skolan — man visste att han hade ondt om maten. Äfven här hade han kostdagar, de flesta på fattighuset, där herrskapen inackorderade honom. Till och med i ett par af de hus där han läste med barnen fick han ej äta samman med familjen. Tre dagar i veckan fick han ärter, ena dagen med sill, de andra med fläsk och någon gång på fattighuset med små hårtottar, som synbarligen härstammade från den rödhåriga husmamsellen.

Och så det olidliga pluggandet med pojkar. En termin hade han nio stycken — och läste nästan hvarje timma på dagen. Då var han alldeles uppgifven när han om aftnarna hungrig och frusen kröp ned i sina iskalla sängkläder — han hade sällan råd att elda. Ifrån sina föräldrar hade han ej fått ett öre sedan han var 12 år gammal, och både kläder, linne och tvätt kostade pengar. Stipendium på 15 kr. fick han första terminen — sedan var där ingen af lärarna som förde hans talan, ty han var en sådan besynnerlig kurre, fast han kunde bäst af alla: "herremannen skulle krypa in, men bonden ville inte krypa ut!" Och sådant namn sedan! Brösén! "Om man också är född i Brösarp, så tar man väl inte ett namn, som inte ens kan rimma med krösen", sa klassens kvickhufvud, som förut suttit öfverst.

Genom det öppna fönstret hörde han tornklockan slå sex. Han kastade åter på sig fracken och skyndade ut. Kamraterna kommo från alla håll hvar och en med studentmössan under ytterrocken. På torget var ett sorl och ett stim af fäder, mödrar, syskon och vänner.

Skolans vaktmästare kom ut på trappan. Det blef tyst som i ett grafkapell, då han vinkade åt de bidande ynglingarna. Om ett ögonblick voro de åter ute, iklädda hvita mössor. Ett: "Alla igenom!" ljöd och efterföljdes af ett dånande "hurra." Lyckliga föräldrar omfamnade sina lyckliga söner, näpta tärnor lämnade näpna blomsterbuketter åt segrarna och sågo så lyckliga ut, som om de velat ge sig själfva på köpet.

Men för Brösén hade ingen en blomma, ingen ett leende, en lyckönskan eller en glad blick. Han hade ej häller tagit med sig sin mössa, och när han gick genom sin port, hörde han två drängar säga: "Se på den länge drulen! Han har blifvit kuggad — han hade ingen mössa!"

Så gick han upp på sitt rum, satte fram sin lilla spegel på bordet, tog på sin hvita mössa och såg länge på sin bild.

Han hade så länge kämpat för att få denna mössa, svultit, frusit, slitit, pluggat, förtvifladt, hoppats! Nu var den vunnen! Men var han glad, lycklig, stolt? — Nej! — Hela världen stod ju honom öppen! Ja! Men hvar skulle han finna sin utkomst? Hvilken bana skulle han välja? För att komma fram måste han äga pengar eller gynnare och han hade intetdera.

Så tog han af sig mössan och såg närmare på den. Hvad den var hvit och vacker! Men hvilket pris hade han ej fått betala!

Då föll där en klar tår på den fina sammeten: det röda fodret glänste fram genom fläcken. Det var "en droppe af blod" — hans hjärteblod!

Tar sin plats vid bordet. "Som ni möjligtvis erinrar er", skrifver mr. Julius Swanson, 718 N. 51st st., Chicago, "skref jag till er med förfrågan, om det vore rådligt att gifva Kuriko till vår lille fyraårige gosse, som varit sjuk i tre år. Vi beslöto att försöka, och resultatet är redan tydligt. Han är nu bättre än han någonsin varit under de senaste tre åren. Hans mage är i god ordning och han är nu i stånd att sitta till bords med den öfriga familjen, och äta sina mål. Vi gifva Kuriko all kredit för denna underbara förändring".

En obruten familjekrets, ett resultat af god hälsa, är hvarje hems hopp och glädje. Att hafva till hands ett tillförlitligt husbotemedel är en viktig faktor för vinnandet af ett dylikt mål. Dr. Peters Kuriko är troligtvis närmare förbunden med hemmet än någon annan känd medicin. Den finnes icke till salu på apoteken. Beställ den direkt från laboratoriet eller genom någon lokalagent. Adress, Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 19—25 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill.

Härmed fästes våra läsares uppmärksamhet på, att Dr. Peters Kuriko numera levereras i Canada fri från alla tullomkostnader. Detta betyder en stor inbesparing i kostnaden.

Summariskt.

Gästen: Ge mig en portion rostbiff. Men se till att jag får af den bästa sorten. Jag vill ha den mör, saftig, icke för mycket stekt, men icke häller för rå, och med ganska litet sås. Se till att den är lagom fet, och framför allt tunnskuren. Och glöm icke att ge mig pepparrot till. Kommer ni ihåg altsammans?

Kyparen: Javisst min herre.

Hvarpå han går till kökstelefonen och ropar ned: En portion rostbiff!

Man kan vara behjärtad och dock hjärtlös.

Från nykterhetsfältet.

(Denna afdelning redigeras af O. L. Holmgren, 418 Sherbrooke st., Winnipeg, och alla för saken intresserade torde hänvända sig till honom.)

STENEN PÅ JÄRNVÄGSSPÅRET.

"Om en person vid passerandet af ett järnvägsspår upptäcker att en stor sten ligger vältrad öfver skenorna och finner att det annalkande tåget måste komma att urspåra så är han, om han inte skyndsamt ingriper för att få faran aflägsnad, absolut medansvarig i den olycka som äger rum.

Det är inte han som har vältrat dit stenen, han har för sin personliga del inte något ondt af att den ligger där, då han ju inte befinner sig på tåget — men det får inte vara hans personliga frihet att låta den ligga kvar. Därom äro vi säkert alla öfverens.

Och jag tror inte att någon måttlighetssupare i världen skulle, ställd inför en sådan situation, kunna säga: det roar mig att den där stenen ligger öfver skenorna, låt den ligga kvar — om det sker en olycka, så angår det inte mig! Nej, någonting sådant kan inte ifrågakomma bland civiliserade människor."

Verdandisten.

HJÄLP HONOM!

Frågar man drinkaren i hans bättre stunder: vill du icke blifva din last kvitt, skall han i nittio fall af hundra svara ett uppriktigt "jo!" "Men hjälp mig därtill!" skall han tillägga. Näväl, något af den bästa hjälp vi kunna gifva honom, är att suggera honom med vårt exempel. Hvarför skall han upphöra att dricka, när andra göra det? I och för sig själf blir ruset mindre skamligt, så länge själfva drickandet är allmänt. Men låt hela den måttliga delen af mänskligheten blifva absolutistisk! Låt det icke längre bli comme il faut att dricka! Låt det ingå i den allmänna opinionen att alkoholnjutningen är olämplig, opassande, skadlig, oskön! Och ställningen skall med blixtens hastighet förvandla sig. Det gifves ingenting som så hypnotiserar som opinionen. Låt opinionen göra det till "chic" att gå med uppslaget paraply under solljus himmel — och äfven eljest förståndigt folk skall spänna upp sin solskärm!

Prof. O. E. Lindberg.

HVARFÖR DRICKER MAN?

Franska tidningen "L'Abstinence" besvarar ofvanstående fråga på följande sätt:

Orsaken till dryckenskapen är icke fattigdomen. Hufvudorsaken är människornas lust att efterlikna hvarandra. Det första ölglaset smakar oss icke bättre än den första cigarren. Människorna dricka, för det andra dricka. Men när man en gång har vant sig vid att dricka, saknar man naturligtvis aldrig orsak till att fortsätta.

Folk dricka, när de mötas, de dricka när de skiljas. De dricka, när de äro hungriga, för att döfva hungern, när de äro mätta, för att väcka aptiten. De dricka, när de frysa, för att värma sig, när de äro varma, för att afkyla sig. De dricka, när de äro sömniga, för att hålla sig vakna; när de äro sömnlösa, för att falla i sömn. De dricka, om de äro bedröfvade; de dricka, när de äro glada. De dricka vid barndop, de dricka vid begrafning, de dricka, de dricka. Hvarför skulle de icke dricka för att glömma sorgen och eländet?

Men af alla orsaker till att dricka är detta den sämsta. Man vill bekämpa verkan och förstärker orsaken. Man vill besegra fattigdomen, och man vänjer sig vid njutningar, genom hvilka möjligheten till arbete och utkomst förminskas. Man vill bekämpa sorger och bekymmer och i stället för att gå till en sann vän, som vill hjälpa med råd och dåd, beklagar man sig för falska krogvänner, hvilka säga: "Du är icke ansvarig; det är samhällets skuld". Och när du icke längre kan betala dina utgifter på krogen, blir du utsparkad därifrån af dina s. k. vänner.

ARBETARE OCH NYKTERHETEN.

(Ur prof. Vanderveldes tal i Hälsingfors.)

Sanningen är den, att om arbetarna, hvars enda egendom är arbetskraften, befrias från alkoholens välde, vore detta ett stort steg framåt. Därför äro vi varmt öfvertygade om, att arbetarrörelsen bör på sitt program upptaga den absoluta nykterheten.

Men med upptagande af denna fordran på sitt program ställer sig den internationella arbetarrörelsen i harnesk mot de kamrater, som hålla före, att alkoholkonsumtionen är ett resultat af arbetarnas slafveri och att detta först borde aflägsnas, förrän man med utsikt till lyckligt resultat kan tåga ihop med nykterhetsarbetet. Mot denna våra partikamraters ståndpunkt kämpa vi oafbrutet och komma vi att kämpa vid standande arbetarkongress. Ty det är sant, att det ser man, då man rör sig i de nordiska städerna, t. ex. Stockholm, att alkoholen icke är blott ett njutningsmedel inom arbetarklassen utan äfven för öfverklassen. Ty icke vill väl någon påstå att öfverklassens medlemmar, då de förtära sin punsch, göra detta för att finna glömska i ekonomiskt betryck.

Man måste därför mot våra partikamraters ståndpunkt invända, att kampen mot alkoholen är en nödvändighet under nuvarande samhällsförhållanden. Vi böra visa arbetarna, att de förstöra sig själfva genom alkoholen, att de tära på sin arbetskraft och bli oförmögna att föra framåt socialdemokratins idé. Om ej alkoholbruket är föranledt af ett kroppsligt tvång, så orsakas det dock af ett själsligt sådant. Arbetarna söka i alkoholen en stunds glömska som hjälper dem att några korta ögonblick förgäta sin nöd och sitt elände. Arbetarna, som nu stundeligen hotas af nöd, frestas i alkoholen söka glömma det förtryck, under hvilket de sucka. Om man inom arbetarkretsar vill kämpa med framgång, kan man ej godkänna den borgerliga ståndpunkten. Man bör uppmärksamma just nämnda psykiska rötter för alkoholismen, ty de böra uppryckas.

Bland nordbor i Amerika

Ihjältrampad af ett par skenande hästar blef nyligen 60-årige Emanuel Peterson i Logan, Utah.

Af blixten träffades nyligen farmaren August Johnson, bosatt 1½ mil från Gowrie, Ia. Han ljöt en ögonblicklig död.

Förgiftad af bär. 9-åriga Florence Danielson i Kenmare, N. D., afled nyligen af förgiftning, efter att ha ätit en större kvantitet bär.

Svensk legislaturkandidat. Charles Erickson i Fresno, Cal., har ställt upp sig som kandidat till legislaturen. Han äger en stor ranch i Easton, och det sägs att han har stora utsikter att bli vald. Han är progressist.

En lyckans gullgosse. I ett bortkastadt musselskal vid sjöstranden fann härom dagen Harry Olson, en fiskare i Maiden Rock, Wis., en af de mest förtjusande pärlor, som någonsin erhållits från Lake Pepin. Den värderas till $1,000.

Pastor N. E. Johnson, som under fyra år föreestått svenska baptistförsamlingen i Cleveland, O., har nu lämnat detta verksamhetsfält och afflyttat till Bellingham, Wash. Både past. och mrs Johnson tillbrakte sin ungdomstid i Canada, mest i Winnipeg.

Hädangången veteran. Andrew P. Quist, som tillhörde kompani B. af Minnesota första frivilliga regemente i inbördeskriget, har aflidit på Tvilmal. Quist blef sårad i slaget vid Gettysburg. Han kom till Amerika 1857

Dödad svensk. John Paulson, en svensk från Minneapolis, Minn., hittades härom dagen död på taket af ett af Northwesternbanans tåg i Green Bay, Wis. Paulson hade tagit friskjuts och antagligen slagits till döds när tåget passerade under en bro.

Skandinaviska goodtemplares i Amerika ungdomsförbund bildades i Aurora, Ill., den 25 juli. Styrelsen utgöres af följande personer: Ordf., Arthur Gustafson, Jamestown, N. Y.; sekr., Josef Rask, Worcester, Mass.; kassör, F. Shipstead, Chicago; W. Swanson, Rockford, Ill., och Isackson, Chicago.

Anklagad för hvit slafhandel. Oscar Peterson, Pipestone, Minn., är under anklagelse för hvit slafhandel och ställd under $1,000 borgen till dess Lincoln county grandjury undersökt saken. Peterson säges ha bortfört Dolly Montgomery, en 21 år gammal kvinna, från hennes hem i trakten af White, S. D.

Dödsfall. Carl Magnus Hall, en af Lindstrom, Minn., väl bekanta innevånare, afgick förra veckan med döden i sin sons, Evart Halls hem därstädes i den höga åldern af 88 år och två månader. Hall föddes i Furuby socken, Kronobergs län, Sverige och utvandrade till Amerika 1868.

Hädangången banbrytare. Mrs. Anna Winquist, änka efter framlidne Olof Winquist, en af Swede Grove, Minn., tidigaste innevånare, afled förliden vecka i sitt hem litet väster om staden. Hon var född i Sverige, 1845. Närmast sörjande äro en broder och två systrar. Make och två barn ha gått ur tiden före henne.

Gottfrid Lind, en välbekant landsman i Rockford, Ill., afled i tisdags f. v. i sitt hem i 1222 Sixth ave., där i staden. Dödsorsaken var sockersjuka. L. dref i åtskilliga år expressaffär och senare var han town collector. Till följd af ådragna skador hade han nödgats låta amputera sin ena arm och senare äfven ena benet.

Svenskarne spelade en bemärkt roll vid det republikanska statskonventet, som härom dagen hölls i Tacoma, Wash. En svensk-amerikan, Charles P. Lund från Spokane tjänstgjorde som konventets ordförande, och pastor E. C. Bloomquist inledde konventet med bön. I de olika utskotten voro för öfrigt många landsmän från skilda delar af staten.

Operation med olycklig utgång. Carl Fors, 20 år gammal, afled nyligen i mr. Lindbloms hem i Craig, Neb., efter en operation för blindtarmsinflammation. Fors anlände för ett år sedan från Sverige hvarest han efterlämnar moder och en syster. Två andra systrar, mrs. Victor Gylfe och mrs. Bengt Sebberson, äro bosatta i Oakland, Neb.

Präst blir advokat. Svensklutherske pastorn Herman Lind i Portland, Ore., som i flera år varit admitterad inom staten Washington, blef nyligen af staten Oregons högsta domstol admitterad såsom advokat inom staten Oregon. Då han nu är admitterad inom både Oregon och Washington, kan han stå landsman till tjänst inom båda dessa stater. Pastor Lind kommer fortfarande att öfva predikoverksamhet, då tillfälle gifves, meddelas det.

Förnuftet återkom. Mrs. Mary Åberg, Tacoma, Wash., förlorade förståndet den 4 juli, då hon var på väg att besöka vänner i Great Falls. Hon påträffades i Butte, Mont., vandrande utan mål sex dagar senare och trots läkares alla försök förblef hennes minne borta. Först då hennes son anlände, återfick mrs. Åberg sitt förnuft. Hon hade förut visat teeken till sinnesrubbning, hvilket hennes vänner anse bero på grubbel i anledning af att hennes frånskilde man gift om sig.

Barn och skjutvapen. Då ett par små pojkar i Fresno, åttaårige Johan Lindebergh och tioårige James Carleson, härom dagen lekte i den förres hem, tog denne från väggen ner ett gevär som han trodde vara oladdadt, och siktade på sin lille lekkamrat. Ett skott brann af som träffade James i magen. Tillkallad läkare anlade ett första förband och han fördes senare till sjukhus. Tillståndet anses mycket betänkligt och den oförsiktige kamraten är alldeles förkrossad af sorg öfver det skedda.

Trodde Bryan var president. John Hanson, som i 5 år vistats i Staterna, synes ej riktigt ännu vara mogen att bli medborgare. Han sökte härom dagen utfå sina medborgarepapper i St. Paul och blef då tillfrågad ett och annat af naturalisationsexaminatören. Bland svaren ingick att polischefen John O'Connor stiftar Minnesotas lagar och att William Jennings Bryan är landets president. Man kan ju ha sina åsikter för sig, men man bör ej officiellt yttra sig på så sätt. 120 medborgareansökningar ingingo, 53 afslogos på grund af okunnighet. Hanson får vänta med att bli medborgare.

En eftersökt svensk talare. Minnesota har haft många statsmän med oratoriska talanger, men ingen har utnyttjat dem i sådan utsträckning som guvernör Eberhart. Då han nästkommande 5 januari frånträder sitt ämbete, har han tjänstgjort som statens guvernör i 5 år, tre månader och 14 dagar, eller 1,832 dagar. Han tillträdde guvernörsämbetet den 21 september 1909 vid guvernör John A. Johnsons död. Under denna period beräknas det att Eberhart rest 75,000 mil och hållit mer än ett tal om dagen. Man anser att han nu sedan han tillträdde guvernörsämbetet hållit mellan 2,200 och 2,500 tal eller föredrag.

(Forts. på sid. 7.).

Bruka eder "Homestead"-rätt.

Värdefulla "Homesteads" passande för jordbruk, och likaledes skogland. Utmärkt jord. Uppodlade farmar till salu. Skrif efter fullständiga upplysningar till: BAUDETTE REALTY & DEVELOPMENT CO., Baudette, Minn.

FRITT.

"DET ALLRA SENASTE OM PATENT",
illustrerad bok om 32 sidor rörande patent, varumärken, litterär äganderätt, på svenska språket; upptager äfven uppgift på önskade uppfinningar. Goda patent inbringa ofta förmögenheter. Skicka skiss af eder uppfinning i dag!

H. J. Sanders,
Patentadvokat,
105 Webster Building, Chicago.

TRÄDGÅRDSMÄSTARE!
MÄJERISTER!
HÖNSÄGARE!
Köp en farm i Springfield Gardens, tre eller fem acres. Belägen två mil öster om Transcona vid Dugald väen. Första klassens jord för gurkor, blomkål, kål, potatis, etc., med god marknad nära. Priserna låga och vilkoren mycket lätta. Efterhör hos William Frank, Real Estate, 409 McArthur Building.

För att introducera våra nya varor, sända vi vackra ringar med vackra granater och topaser, guldplätering, äfven 50 utvalda sidensaker, 1 vackert pärlarmband, 1 yard sidenband, snäckhalsband, 10 vignettbilder och vår stora godtköpslista, allt med postporto endast 10c. BUCHANAN & CO., Dept. N, P. O. Box 1526, NEW YORK.

FURNITURE
on Easy Payments
OVERLAND